Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIV. № 179 JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, SEPTEMBER 19, 1997 CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 19-го ВЕРЕСНЯ 1997 р. Ч. 179 РІК CIV.

РОСІЯ ВТРУЧАЄТЬСЯ У ВНУТРІШНІ СПРАВИ УКРАЇНИ

Київ(Р.Р.). — У п'ятницю, 12-го вересня, на сесії Верховної Ради України Комітет закордонних справ і зв'язків з СНД засудив заяву, схвалену Державною Думою Росії 2-го вересня з приводу навчань „Сі Бриз-97".

Депутати України звернули увагу на той факт, що в заяві російської Державної Думи є „неприховані спроби черговий раз втрутитися у внутрішні справи України, аж до територіальних претензій". Українські парламентаристи зазначають, що „важлива гілка російської законодавчої влади досі не поборола в собі великодержавного ставлення до України", свідомо підриваючи підписаний у травні українсько-російський договір про дружбу і співробітництво.

Комітет Верховної Ради України закордонних справ у свою чергу оприлюднив заяву, у якій сказано, що такі заяви російської сторони „не сприяють укріпленню українсько-російських відносин".

Л. Кучма шукає порозуміння з Верховною Радою

Київ(Р.Р.). — Тут відбулася зустріч Президента України Леоніда Кучми та заступника голови Верховної Ради Віктора Мусіяки. Вони обговорили питання, пов'язані із законом про місцеві державні адміністрації. Цей закон Президент неодноразово повертав на повторний розгляд у парламенті. В ході зустрічі досягнено домовлення про необхідність віднайти спільне рішення. Узгоджено пропозиції щодо конкретних положень закону, які розглядатимуться на сесії Верховної Ради. Домовлення спрямовано на ефективне вирішення цих проблем.

Президент Кучма подав на розгляд парламенту проєкт закону про ратифікацію протоколу до Конвенції про правну допомогу та правні відносини у цивільних, родинних та кримінальних справах з 22-го січня 1993 року. Зазначений протокол підписано у березні 1996 року. Цей документ мав на меті зліквідувати прогалини у згаданій Конвенції, що виявилися під час її практичного застосування.

Китай не має наміру скасувати смертну кару

Пекін. — Згідно зі звітом Міжнародної амнестії, минулого року в Китаї було засуджено на кару смерти і застрілено 4,367 осіб, таким чином за цим показником країна вийшла на перше місце у світі, залишивши далеко позаду усіх інших, а Україну, де, як свідчить Міжнародна амнестія, страчено до 200 осіб, перевищила у 20 разів.

Виступаючи на пресовій конференції, присвяченій цій темі, міністер юстиції Китаю Сао Янг стверджував, що закон про смертну кару є цілком справедливий і на практиці здійснюється у суворо визначених обмеженнях.

С. Янг підкреслив, що китайські закони забороняють страчувати злочинців, віком до 18 років і вагітних жінок, але непримиренні до „невиправних вбивць і відступників". До цієї категорії китайська влада зараховує не лише кримінальні, але також економічні і антидержавні злочини.

В рамках загальнокитайської боротьби зі злочинністю, яку здійснюється вже два роки, комуністична верхівка наказала суддям частіше застосовувати смертні вироки, вважаючи їх найголовнішим чинником стримування масової злочинности. Міжнародна амнестія цю китайську кампанію гостро засудила, виявивши факти, коли від арешту до страти злочинця проходило тільки декілька днів. У Шангаї було страчено двох молодих чоловіків, які вкрали у торговельному центрі ракетки для бадмінтону на суму 7,000 дол.

Міністер юстиції С. Янг намагався довести журналістам, що в'язнів китайських тюрем тепер уже не піддають тортурам, вони мають певні права, дістають медичу обслугу і платню за свою працю.

Схвалено договір без участи ЗСА

Осло. — Тут у середу, 17-го вересня, на міжнародній конференції в справі припинення ужиття наземних мін, знехтувавши протестуванням ЗСА, майже 100 країн вирішили офіційно запропонувати до затвердження договір, який зробить незаконним вживання протилюдських наземних мін. Це буде перший цього роду договір про заборону збройної системи, котру постійно вживається від часу Першої світової війни.

Кілька годин пізніше у Вашінгтоні президент Билл Клінтон повідомив, що ЗСА цього договору не підпишуть, бо наземні міни є конечними для американської безпеки. Проголошуючи це рішення Президент сказав, що „тут існує лінія, котрої я не можу переступити, а цією лінією є безпека і охорона наших чоловіків і жінок в уніформі".

Впродовж двох тижнів представники урядів різних країн працювали над цим договором, але для його схвалення вистачило всього 30 хвилин, а тоді загальна ефорія опанувала всіх делегатів і радощам не було кінця.

Це ентузіястичне схвалення згаданого договору здійснено тільки після того, як ЗСА повідомили, що зупиняють свої намагання переконати делегатів про внесення деяких змін, які відносилися саме до згаданої президентом Б. Клінтоном безпеки та охорони членів американських збройних сил. Схвалений договір стане чинним, як 40 країн його затвердять і підпишуть. Спостерігачі кажуть, що це забере принаймнеше два роки.

ЗСА вимагали принаймнеше дев'ять років часу та окремого дозволу на продовження ужиття протилюдських наземних мін, щоб не допустити ворожих вояків до протитанкових мін. В основному ЗСА домагалися цих змін, маючи на думці безпеку на корейському півострові.

Продовжуються захворювання українських парляментаристів

Київ(Р.Р.). — Тут у п'ятницю, 12-го вересня, потрапив до лікарні депутат Верховної Ради України Степан Хмара. Він раптово зненритомнів просто на вулиці біля Верховної Ради. Вийшовши з автомобіля, депутат упав і біля нього відразу з'явилася калюжа крови. Свідки думали, що він спіткнувся. Поряд з ним був депутат Юрій Кармазін, який негайно викликав швидку медичну допомогу.

В лікарні, опритомнівши, С. Хмара розповів, що він не спіткнувся, а просто зненацька втратив свідомість. Крім того, лікарі зафіксували в нього зупинку пульсу. Раніше йому таке ніколи не траплялося, запевнив С. Хмара.

На запитання, що сказали лікарі, депутат відповів: „Нічого. А якщо і знали, то, думаю, побоялися". На прохання пояснити, що він має на увазі, С. Хмара сказав: „У мене є підозріння, що інцидент зі мною — не випадковість. Останнім часом вечорами, коли я повертався до кімнати в готелі, починало відбуватися щось не зовсім звичне. Раптом без причини різко підвищувався тиск крові. Тоді так само різко знижувався без будь-яких видимих причин. Охоплював стан пригнічення, боліла голова. Найдивніше, що це відбувалося тільки в готелі. У відрядженнях я почував себе чудово".

Як відомо, С. Хмара — лікар, отже розуміє, що таке гіпертонія і які бувають симптоми. Він розповів, що деяка схильність до підвищення тиску крови в нього є, але не настільки, щоб втратити свідомість на вулиці.

В інтерв'ю для газети „Кієвскіе Вєдомости" С. Хмара розповів, що сьогодні існують технології для опрацювання людського організму за допомогою високочастотних випромінювань. Ними можна лікувати людей або навпаки, погіршувати здоров'я, регулюючи частоту і амплітуду. Це провокує загострення тих недуг, на які людина вже хвора: серце, нирки, шлунок тощо.

На запитання, чи вважає він такими ж об'єктами енергетичного впливу Олександра Мороза, Олександра Ткаченка і Володимира Стретовича, С. Хмара відповів: „З приводу О. Мороза і В. Стретовича — не знаю, а ось випадок з О. Ткаченком мене здивував". Далі депутат розповів, що з ним у готелі почався творитися щось неймовірне саме після того, як О. Ткаченко потрапив до лікарні.

За словами С. Хмари, наприкінці 1996 року він помітив за собою стеження, встановив осіб, які за ним стежили. Це були співпрацівники так званої „сімки". С. Хмара звернувся до Генерального прокуратури, але це не дало ніяких наслідків. Депутат переконаний, що його телефон підслуховують, що на нього збирають компромітуючі матеріяли, за які певним людям обіцяють великі гроші. Останнім часом відчував і підозрював втручання якоїсь сили, але доказів не має і не знає, до якого конкретного випадку не може це прив'язати: „В наш час можна очікувати чого завгодно, а ворогів у мене, як відомо, багато". А загалом, він пов'язує це з загостренням між політичними суперниками перед виборами.

Між В. Чорноволом і О. Лавриновичем є розбіжність у поглядах

Київ(Р.Р.). — Голова Народного Руху України Вячеслав Чорновіл і його заступник Олександер Лавринович прокоментували конфлікт, що виринув у керівництві Руху. Справа в тому, що депутата Верховної Ради Олександра Лавриновича усунуто від виконання обов'язків координатора зв'язків партії з урядовими установами. Як пояснив голова Руху В. Чорновіл, таке рішення центрального проводу Руху зумовлене тим, що О. Лавринович підтримав рішення парляментарного Комітету з питань правної політики та судово-правної реформи про початок процедури оскарження Президента України, не узгодивши своїх намірів з керівництвом Руху. В. Чорновіл вважає, що „конфліктну ситуацію не можна розцінювати як розкол, а лише як дрібний інцидент, який не вплине на авторитет партійної організації". О. Лавринович зазначив, що, підтримуючи рішення комітету, він керувався статутовими документами Руху, у яких зафіксовано, що всі громадяни, в тому числі й Президент України, мають дотримуватися Конституції. Отож він голосував за це рішення без огляду „на деякі розбіжності поглядів", які виринули останнім часом між ним і головою держави. О. Лавринович не виключає, що конфлікт у керівництві Руху виник внаслідок „активного спілкування В. Чорновола з Президентом і секретарем Ради Національної Безпеки і Оборони Володимиром Горбуліном". Визнав О. Лавринович і те, що між ним і лідером Руху є „певні непорозуміння". Однак виходити з Руху О. Лавринович не плянує, оскільки його конфлікт не є конфліктом з НРУ, а лише з керівником партії.

Вища економічна рада визначає основні напрямні

Київ(Р.Р.). — Тут у п'ятницю, 12-го вересня, відбулося засідання Вищої економічної Ради при Президенті України. На засіданні, крім членів ради, було запрошено Кабінет Міністрів у повному складі, парламентаристів України, голів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопільської міських рад і державних адміністрацій, керівників профспілкових об'єднань, представників Ради соціального партнерства, науковців і журналістів.

На засіданні виступив Президент України Леонід Кучма, який зазначив, що такий широкий загал зібрано не випадково: „На розгляд виноситься проєкт основних напрямів соціяльної політики на 1997–2000 роки". Над розв'язанням цієї проблеми повинні працювати усі гілки влади і всі їхні органи в центрі і на місцях, наголосив Л. Кучма.

Президент сказав, що глибоко вивчив ситуацію у соціяльній сфері і вдячний людям за терпіння, однак цим терпінням зловживати не варто. Він поставив вимогу кардинально посилити увагу до учнів та студентів, підтримавши ініціятиву Львівської обласної адміністрації, яка встановила 1,000 стипендій для студентів. За словами Президента, в питанні погашення боргів нарешті з'явилися позитивні зрушення; вони зменшилися на 217 млн. грн., але для повного їх погашення потрібна чітка організація праці. Настав час пред'явити рахунок тим урядовцям та керівникам, які дозволяють собі не виконувати розпорядження Президента про погашення боргів, про що мають подбати прокуратура і суд. Ключовим завданням 1998 року має стати стабілізація рівня життя населення, підкреслив Президент. А щоб цього досягти, треба засвоїти, що соціяльні питання політичними методами не

(Закінчення на стор. 4)

Проф. П. Кононенко — ентузіяст українознавства

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Здається з усіх педагогів та науковців в Україні таки найбільшим ентузіястом і піонером українознавства є проф. Петро Кононенко, що й очолює Інститут Українознавства в Києві.

До редакції „Свободи" він заходить при нагоді свого короткого перебування в ЗСА, де взяв участь на запрошення Шкільної Ради та її енергійного голови Євгена Федоренка у семінарі для учителів.

Д-р П. Кононенко (справа) і д-р Є. Федоренко в редакції „Свободи".

Для тяглости таких курсів, що прибрали назву „Від українолюбства до українознавства", рішено, як інформують нас гості, що одного року у майбутньому такий курс проходитиме в ЗСА, а другого в Україні, де він так само конечний, як для учителів у ЗСА. Проф. П. Кононенко уважає, що коли такий вишкіл учителів стане міжнародним, коли він буде відбуватися також для українців з Росії, ЗСА, Канади і України, тоді він

(Закінчення на стор. 4)

В Україні

(З інформацій УНІАР)

Л. КУЧМА ЗУСТРІВСЯ З ДЕПУТАТАМИ ІЗ ГРУПИ „ЄДНІСТЬ"

КИЇВ. — Президент України Леонід Кучма зустрівся з представниками депутатської групи „Єдність" для обговорення питань, пов'язаних з бюджетом на 1998 рік. Темами обговорення були також питання, що стосуються виборчого закону та участи членів групи у підготові програми Уряду. Про ситуацію в народно-господарському комплексі Президента поінформували голови обласних державних адміністрацій: Закарпатської — Сергій Устич, Івано-Франківської — Михайло Вишиванюк, Львівської — Михайло Гладій. Президент взяв участь у засіданні Палати Незалежних Експертів з питань чужоземних інвестицій.

ПІДПРИЄМСТВУ ПОВЕРНЕНО ГРОШІ

ЛУГАНСЬКА ОБЛАСТЬ. — Відкрите акціонерне товариство „Стахановський завод технічного вуглецю" та Стахановське хемічне об'єднання ім. Петровського внесли велику суму грошей до обласного бюджету за забруднення довкілля. Днями їх повідомили, що гроші повернено назад у підприємства для реконструкції та спорудження нових очищуючих споруд. Таке рішення прийняла Луганська Обласна Рада згідно з положенням про обласний позабюджетний фонд охорони довкілля.

НОВІ ЕНЕРГОБЛЬОКИ ЗАМІСТЬ ЧАЕС

КИЇВ. — Експерти Европейського банку реконструкції і розвитку (ЕБРР) вивчають доцільність введення в дію двох нових атомних бльоків на Рівенській і Хмельницькій Атомних Електростанціях замість чорнобильських. Розглядається такий варіянт заступлення чорнобильських потужностей, який потребує найменших витрат, з врахуванням цін на українському енергетичному ринку. Досі ЕБРР не прийняв остаточного рішення про надання Україні кредиту для пуску енергобльоків Рівенської і Хмельницької АЕРС через негативні висновки західних експертів щодо економічної доцільности цього проєкту. У висновках експертів є посилання і на неспроможність України повернути кредит. Щоб зменшити ризик, ЕБРР пропонує почергово фінансувати пуск нових атомних енергобльоків.

РОЗПОЧАЛИСЯ ДНІ БОЛГАРІЇ

КИЇВ. — У п'ятницю, 12-го вересня, Україна зустріла болгарських гостей напрочуд гарною погодою, що прийшла на зміну затяжним дощам. Офіційна делегація Болгарії, очолювана віцепрезидентом Т. Кавалджієвим, відвідала визначні місця Києва та зустрілася із заступником голови Верховної Ради України Віктором Мусіяком. Гості також взяли участь у відкритті фестивалю болгарського кіно в кінотеатрі „Україна" та виставки болгарських мистців у Національному Музеї. Увечері в приміщенні Національної Опери відбулося урочисте відкриття „Днів Болгарії в Україні" та концерт кращих болгарських виконавців.

ГАСЯТЬ ЗАБОРГОВАНІСТЬ

КИЇВ. — Упродовж липня і серпня новий Уряд України на чолі з прем'єром Валерієм Пустовойтенком погасив заборгованість у платних працівникам освіти і майже на 30 відс. зменшив заборгованість у бюджетовій сфері в цілому. Про це повідомив віцепрем'єр з питань соціяльної політики, міністер праці Микола Білоблоцький. На його думку, одним з головних завдань Уряду на сьогодні є легалізація безробіття. Згідно з попереднім твердженням Уряду, виплата заборгованих платень спричинила деяке послаблення гривні.

ПРАДАВНЄ МІСТО

МАРІУПІЛЬ. — З нагоди Дня Маріуполя прем'єр-міністер України Валерій Пустовойтенко надіслав мешканцям міста привітання. Він зазначає, що місто Маріупіль має прадавнє походження і тісно вплетене в історію України. Із середньовічної фортеці запорізьких козаків воно перетворилося на сучасне місто, яке різнопляново впливає на економіку держави. Отож без Маріуполя „завершеність коштовного намиста міст України уявити просто неможливо".

ХОЧУТЬ СУДИТИ КРИМСЬКОГО МІНІСТРА

КИЇВ. — Прокуратура Криму порушила кримінальну справу проти міністра освіти автономії Юрія Подкопаєва, звинувативши його у викрадені 100,000 гривень, призначених для оздоровлення дітей-сиріт. У червні цього року Ю. Подкопаєв, колишній заступник голови Верховної Ради Криму, підписав угоду з малим підприємством „Рамонас", домігшись з допомогою неї виділення з бюджету півострова згаданих грошей начебто для оздоровлення дітей-сиріт. Слідство встановило, що фірма „Рамонас" була фіктивною і документи та печатка підроблені. Прокуратура звернулася до Уряду автономії позбавити Ю. Подкопаєва його посту. На новій сесії парляменту Криму правоохоронці просиитимуть дозволу щодо притягнення до відповідальности ще кількох кримських депутатів, зокрема Сергія Нікуліна, колишнього міністра курортів та туризму, за перереєстрацію державного центру з продажу путівок у приватне підприємство.

У СВІТІ

У ПАРИЖІ ТРЕВОР РІС-ДЖОВНС, охоронець принцеси Діяни, єдиний, що залишився живим після паризької катастрофи, в якій загинула Діяна, її приятель Доді аль Фаяд і шофер, відзискав притомність. Офіційні чинники французької лікарні, де він перебуває, ствердили, що його стан „значно поліпшився". Французькі власті сподіються, що від нього зможуть дізнатися про подробиці причини катастрофи.

НАЦІОНАЛЬНА АСАМБЛЕЯ КАМБОДЖІ у вівторок, 16-го вересня, відкинула пропоновані зміни у кабінеті міністрів, які були б встановили на чільні становища прибічників Гун Сена, котрий перебрав владу минулого липня. Цей крок Національної асамблеї був несподіванкою, бо всі уважали, що вона є тільки маріонеткою Гун Сена. Тільки 67 членів асамблеї з 120 голосували за вибраних Гун Сеном кандидатами на сім міністерських становищ і дев'ять становищ державних секретарів, а це виявилося недостатнім, бо потрібно двох-третіх голосів.

В АМЕРИЦІ

У ВІВТОРОК, 16-ГО ВЕРЕСНЯ, президент Билл Клінтон поїхав до головної кватири Сі-Ай-Ей, щоб своєю присутністю допомогти відзначити святкування 50-річниці заснування цієї американської установи. У своїй промові Президент підкреслив, що ця організація своєю повагою, героїзмом, розсудком та збиранням інформацій допомагала Америці впродовж п'яти декад приймати будь-які зустрічні виклики. У відповідь директор агенції Джордж Тенет приобіцяв, що Сі-Ай-Ей завжди завчасу повідомить Президента про всяку небезпеку, котра загрожувала б країні. На цьому святкуванні переважала атмосфера таємничости. Фотографам і телевізійним камерам не дозволено робити світлин. Останнім часом Сі-Ай-Ей намагається знайти та з'ясувати свою ролю в добі після холодної війни, зокрема після двох голосних скандалів щодо присутности „кротів" у її середовищі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486.
UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Останнє слово буде за виборцями

Нова атлантійська ініціятива розпочала свою працю в травні минулого року під час конференції в Празі, на якій тоді відомі політики, інтелектуали ґрунтовно дискутували про пожвавлення та зміцнення трансатлантичних стосунків після закінчення так званої холодної війни. Ініціятива ставить собі за мету зміцнення зв'язків між Европою та З'єдинаними Стейтами Америки, прийняття середньоевропейських держав до европейських політичних, мілітарних, економічних та культурних організацій, розвитку вільної торгівлі між ЗСА та Европою на засадах трансатлантичних зв'язків.

На своїй третій, вашінгтонській конференції, яка відбулася нещодавно, її учасники висловили переконання про необхідність поширення Північно-атлантійського оборонного союзу, яке стисло звучить так: "Тим, хто каже, що сьогодні народам Центральної Европи нічого не загрожує, відповідаємо, що найнадійнішим способом на втримання такої ситуації є поширення НАТО на цей реґіон. Тим, котрі кажуть, що нові члени НАТО ослаблять його, відповідаємо, що Польща, Мадярщина, Чехія, де так плекають здобуту недавно незалежність, зміцнять силу НАТО. Тим, котрі говорять, що поширення НАТО приведе до нового поділу Европи, відповідаємо, що таке поширення знищить старі бар'єри, те, що залишилося від тяжких часів і що готовість НАТО до прийняття нових членів означає, що практично це не приведе до згаданого нового поділу. Тим, котрі журяться, що Росія відчує себе загроженою, переконливо нагадуємо, що НАТО є союзом оборонним, який нікому не загрожує і простягає руку до співпраці з Росією". Подібну заяву потрібно трактувати, як кредо значної частини американської політичної еліти, котра підтримує концепцію прийняття до Північно-атлантійського оборонного союзу нових членів, одним з-посеред найвірогідніших — після Польщі, Мадярщини та Чехії — може стати Україна.

Як висловився один з політичних оглядачів, заява американських політиків, які, як згадувалося вище, відбули чергову конференцію Нової атлантійської ініціятиви, може стати першорядною увертюрою до цьогорічної осінньої дискусії в Конґресі З'єднаних Стейтів щодо ратифікації цьогорічного липневого Мадридського договору про поширення НАТО. Підтримка, яку дістала ідея цього поширення, є однозначною і категоричною. Для того, щоб усвідомити її силу, достатньо сказати, що цей справді епохальний документ підписали такі визначні політичні діячі як два колишні віцепрезиденти ЗСА Ден Квейл і Волтер Мондейл, всі, що ще живуть, секретарі Державного департаменту, колишні радники в справах безпеки ЗСА, як-от Збіґнєв Бжезінскі, Ентоні Лейк і Коллін Павелл, вісім колишніх секретарів оборони, в тому Ричард Чейні, Джордж Шулц і Лоренсі Іґлбирґер, колишня амбасадор ЗСА до Організації Об'єднаних Націй Джін Кирпатрик, а також багато інших відомих американських політиків, як, наприклад, сенатор Роберт Дол, колишній заступник державного секретаря Ричард Голбрук, керівник Американської академії дипломатії Макс М. Кемпелман, загалом 133 особи.

Зрозуміло, що такий документ є неабиякою підмогою Адміністрації Президента Билла Клінтона у боротьбі з Конґресом за поширення НАТО. До початку дискусій з цього вкрай важливого питання у Конґресі залишилося місяць часу. Почнуться вони з переслухання в Сенаті ЗСА.

Однак, в основному все залежатиме від того, як поставиться до справи підписання президентом Клінтоном згаданого Мадридського договору американський народ в цілому. Не в останню чергу слід пам'ятати, що його представляють і етнічні групи поляків, мадярів і чехів, котрі, очевидно, підтримають становище Президента, поскільки саме вони в першу чергу зацікавлені у схваленні договору Сенатом. І тут власне треба брати до уваги, що представники цих етносів—громадяни ЗСА є для них же сенаторів, передусім, виборцями. А сенатори чудово усвідомлюють, що з виборцями у ЗСА рахуватися потрібно дуже й дуже.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити помилки, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Ігор Лесик

ДУМКИ ПРОТИ ТЕЧІЇ

Аналіза соціяльних, економічних, політичних та культурних явищ у сучасних суспільствах надає велику вагу поняттю „нація". Це слово люди інтерпретують різно у залежності від політичної і партійної орієнтації, і тому слово „нація" не має в дійсності об'єктивного визначення. Слово „нація" в американському розумінні, згідно із словником Вебстера, є: „суспільство, яке складається з одної або багатьох етнічних груп і має свою державу і територію". Такий спосіб мислення, яке має нахил до інтернаціоналізму, ідеології глобального характеру, є самозрозумілий, бо американське суспільство складається з численних етнічних груп із різними культурами. Домінуюча філософія буття американської людини є побудована на матеріялістичних, а не на духових основах. Лише боротьба за матеріяльні вартості тримає цей складний комплекс разом. Концепції національного мислення тут, в Америці, не існує, бо її духова структура, хоч побудована на дійсно демократичних основах, не має ще ознак нації. При нагоді варто згадати, що розуміння споріднених із словом „нація" слів: національний, націоналіст, націоналістичний — не є логічне, бо є пов'язане із досвідом боротьби з диктаторськими режимами в Европі під час Другої світової війни, а не з основною функцією слова „нація".

В протилежності до Америки Европа складається з народів, які відзначаються зформованими століттями культурами. Тому поняття „нація" в Европі є зв'язане з культурою народів. Боротьба за вдержання культурної самобутности народів є головним мотивом у політичній та економічній стратеґії буття народу, не зважаючи на те, чи нарід має свою державу, чи ні. Приклади: Боснія, національне відродження африканських народів, жиди й араби, експансія мусулманського світу і т. д. Хоч український нарід не мав століттями своєї держави, українська нація не зійшла із сторінок історії, тому що український нарід має стару, самобутню культуру, яка є основана на національній ідеї, прагненні бачити свою державу справді незалежною, соборною і квітучою. Оцей націоналізм, як ідеологія самозбереження, захищав і захищає наш нарід від втрати своєї самобутности. Він був і є духовою силою, яка допомагала народові протиставлятись асиміляційним процесам інших культур. Коли деякі народи зникли із лиця землі, то це сталось тому, що вони не видержали культурної агресії сусідніх народів, стратили національне обличчя.

Національна ідея у сьогоднішній Україні є приглушена почуттям меншевартости, яке Москва вщепила в український нарід. Століттями Москва намагалась знищити українську культуру, накидаючи українському народові свою мову і послідовно руйнуючи всі притаманні духові вартості українського народу. Мета Москви була і є: знищити українську націю. Вона використовує збаламучених українців, які не розуміють, для кого вони живуть, бо не мають найменшої уяви про національні інтереси українського народу. Коли сьогодні державною ідеологією стане український націоналізм у розумінні ідеології пошани і посвяти для українського народу, а всі владні структури закинуть ідеї побудови української держави на інтернаціональних основах і „будуть сповнені почуттям національної гідности та будуть діяти в інтересах держави", тоді Україна стане повновартісним членом сім'ї народів Европи і її майбутність буде запевнена.

Діяспора — це нерозривна частина української нації. Щоб діяспора могла гідно виконати свою функцію по відношенні до України, вона мусить бути українською. Вона мусить задержати свою культурну самобутність. На превеликий жаль, модерне середовище, яке не має зформованої національної гідности, якого буття є оперте виключно на матеріяльній філософії, має неґативний вплив на національні інтереси нашої діяспори, яка з легкістю піддається асиміляційним процесам. Ці процеси завершуються втратою національного обличчя, особливо у молодому поколінні. Повністю затрачується пошана до рідної мови у всіх шарах українського суспільства, за винятком старшого віком громадянства, якого вже залишилось небагато. Деструктивною думкою у нашій громаді є переконання, що „асиміляція — це нормальний процес і його стримати вже неможливо". Такий підхід до

(Закінчення на стор. 3)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Про відправи в костьолі

Дозвольте висловити кілька думок щодо статті Євгена Іванкова, що появилась на сторінках „Свободи" з 19-го липня 1997 року п. з. „Чи нам це на користь?" Стаття написана у патріотичному дусі і має найвищі реґістри патріотичного звучання, що часом заперечує основи Христової Церкви — християнської любови. Стаття Є. Іванкова є відгуком на статтю, що появилась у католицькій газеті „Нова Зоря" у Чикаго, у якій була інформація про те, що з кінцем березня ц. р. у колишньому Домініканському костьолі у Львові започатковано Служби Божі для нашої української молоді та інтеліґенції. Першу Службу Божу відправив Владика Юліян Ґбур і, як мене інформували зі Львова, храм був переповнений мирянами, серед яких було багато молоді.

З приводу того автор робить свої висновки: „...Чому ці особливі Служби Божі для нашої української молоді та інтеліґенції відправляються у польському Домініканському костьолі, чужій нам церковній обстановці, у чужому архітектурному стилі, в латинсько-польській духовній атмосфері?" Не будемо тут сперечатись, чи сьогодні колишній Домініканський костьол є польський, хоч маю у тому відношенні не тільки сумнів, але вірю, що він сьогодні більше польським не є. Варто при цьому було б згадати, що ця споруда Домініканського костьолу за совєтських часів була Музеєм Атеїзму, а після розпаду Совєтського Союзу — Музеєм Релігії. На думку Є. Іванкова, це є шкода для нашої молоді, інтеліґенції, взагалі нашої Церкви, що там відправляють наші Святі Літурґії. Для цього висуває свої арґументи, а один з них зацитуємо: „Церква — це не тільки будинок, місце для молитов та Богослужб, але це в першій мірі духовне Таїнство, де люди єднаються з Богом і вже тут, на землі, стають учасниками небесного царства. Цей таїнственний характер Божого храму відчуваємо особливо у східньо-християнських церквах. Ми єднаємося також містично з нашими предками, що в цих храмах молилися, стаємо учасниками тих самих традицій, перебираємо від них ті самі релігійно-національні ідеали, творимо з ними одну велику невидиму духовну спільноту".

Здається мені, що тут автор перейшов межі у визначенні, чим є церква — мовляв, це місце, де людина єднається з Богом. Чи це єдине місце, де людина єднається з Богом? А що ж тоді є костьол, чи в костьолі людина не єднається з Богом? Чи костьол не має тієї ж самої таїнственности, що і церква? Якщо костьол, чи скажім у ширшому значенні, латинська церква не має тієї таїнственности і людина там не лучиться з Богом, то що станеться з тими мирянами, що сьогодні ідуть і моляться у колишніх польських костьолах у Львові та й інших містах України, а також у Перемишлі, де наших вірних викинули з рідної церкви св. Івана Хрестителя і надали їм колишній польський Ґарнізовий костьол?

Якщо справді наші церкви мають такий духовний вплив на учасників спільної молитви, то багато поляків повинні були перестати бути польськими патріотами, які до сьогодні держать наші церкви з своїх зарядах і там же таки моляться. Можна б для прикладу згадати церкву св. Норберта у Кракові, а вона не єдина...

Варто б менше звертати уваги на фізичні споруди, а ще менше приписувати їм надмірний духовний вплив. Було б куди краще наголошувати духовні вартості Христового вчення. Як бачимо, українська молодь й інтеліґенція, тобто миряни, продовжують брати участь у Святих Літурґіях, що відбуваються у Домініканському костьолі, і не перестали бути українськими патріотами. Треба радіти і дякувати Всевишньому Богові за те, що наша молодь, інтеліґенція і взагалі миряни приходять до церкви, чи колишніх костьолів на Служби Божі і моляться.

Микола Галів
Ню Йорк

Микола Заворотько,
Рівне

Реформи фахівців кризових явищ

У своїй тронній промові з нагоди першої річниці Конституції України Президент мовби прозвітував за стан справ у нашій державі. Дійсно, при підтримці державотворчих процесів в Україні об'єднанням „Рух за нарід, за Україну", інших прогресивних сил маємо досягнення в побудові каркасу незалежности держави — Конституцію. Частинно зупинена гіперінфляція, але валун боргів може знищити державу. Підписано хартію про особливе партнерство між Україною і НАТО, яка допомагає продовженню реформ, ґарантує безпеку України. У зв'язку з цим у „Невідкладних заходах економічної реформи" віцепрем'єра С. Тигипка ми не бачимо солідної пропозиції про зменшення видатків. Не внесено в проєкт також пропозицію голови парляменту про зупинення на 5 років дії ряду положень закону про державну службу і, як вимагає більшість народу України, — необхідно розробити єдиний диференційований закон пенсійного забезпечення. Існуюче пенсійне законодавство дбає тільки про верхні ешелони пенсіонерів. Гальмується закон про податок на нерухомість.

Чому за 2,5 року зросла середня заробітна платня у валютному еквіваленті з 22 дол. в ЗСА лише до 90? Попереш, тому, що Верховна Рада України поцупила для себе і корумпованих чиновників з бюджету фонди у той час, коли бюджетні виплати зарплатні вже „кульгали". Подруге, без контролі перебуває ціноутворення в більшості галузей виробництва, завищено собівартість продукції та її керівництва. Треба ліквідувати „ножиці росту", коли виробництво падає, а зарплата росте.

На жаль, у відповідній раді для здійснення економічних реформ ми бачимо багато вчорашніх фахівців, здатних створювати кризові явища. Останні без низки законів стали проводити приватизацію, яка привела до зловживань. Саме ці фігури не допустили внутрішніх інвесторів на ринок приватизації, пограбувавши їхні трудові заощадження, підготувавши умови для створення „партії пограбованих вкладників". Але на сьогоднішній день питання про пограбування не ставлять ні комуністи, ні профспілки. Тільки Рух у своїй „Програмі боротьби з бідністю" виступає за прискорення процесу сплати цих боргів. Якщо Уряд не полівішав, на мою думку, доцільно було б доповнити раду чи Міністерство Економіки фахівців із Руху професором Володимиром Черняком. Починається другий етап приватизації майна держави. Але вже за гроші! Тобто перший етап приватизації з тріском провалився і потребує кримінальної аналізи. Логічно майнові сертифікати повернути державі, ліквідувавши принцип „хто краще прихватить", збільшивши її частку в приватизованих підприємствах, яку спрямувати на соціяльне забезпечення населення.

Держава видавала іменні сертифікати, а деякі ділки скупили їх за безцінь, ігноруючи закон. Ці майнові сертифікати теж потрібно повернути державі. Треба не допустити аналогічної помилки з приватизацією землі. Тільки за гроші. 60 відсотків цивілізованих країн саме тому і багаті, що власники землі зацікавлені в роботі. Тільки тому Німеччина втратила в Другій світовій війні втричі менше людей, ніж ми. Мільйони безробітних в Німеччині отримують щомісячну допомогу в сумі не менше 500 дол. — приблизно як оклад наших нардепів. Відповідно до номенклятурних підзаконних актів, без усякого конституційного нагляду шматується земля, створюється свого роду „комунальні мешкання". У цій мавродіївській піраміді на вершині стоїть Верховна Рада. Час неконституційного продовження її функцій на один рік може бути використаний для доприватизації землі, як і підприємств червоними поміщиками ту буржуазією.

З четвертого кварталу розпочинається куца компенсація втрат від знецінення заощаджень. У той же час „блукають" по суті тіньові позабюджетні надходження від митниці, правоохоронних органів, від приватизації, профспілкових курортних монополістів (путівка в ці заклади коштує 400 гривень, тобто удвічі більше;

Окрім інших проєктів, держава має шанс покрити частину внутрішнього

(Закінчення на стор. 3)

Володимир Жила

Вірші, що „засвідчують трагедію невинної людини"

Іван Савич, „Крізь полярні завої", поезії, переднє слово Л. Новиченка, „Радянський Письменник", Київ, 1989, 62 стор.

Повчальними для багатьох є думки про увагу до особистости поета, до його життєвої діяльности, характеру. Наші літературознавчі праці занадто скупі на живе слово про митця як людину. А для читача дуже важливо збагнути не лише самий твір, а й життєвий досвід його автора.

Свідченням цього є переднє слово Леоніда М. Новиченка „Про книжку, що перед вами, та її автора", що у збірці „Крізь полярні завої" Івана Савича. Літературний критик пише: „Вчилися ми (автор і поет — В. Ж.) тоді — ще в довоєнні роки — в Київському університеті. Був Іван Лук'яненко в ті часи (Савич — це прибраний пізніше псевдонім — за власним „по-батькові") найщирішим і найтиповішим зразком університетського поета-лірика. Умлівав, чуючи ім'я Сосюри, мембранно відгукувався на кожне слово, яке випадало почути з вуст „живого Рильського"... На той час Лук'яненко, не відміну від більшости своїх однокурсників, що прийшли до вузу з шкільної лави, був уже хлопцем з певним життєвим досвідом: встиг попрацювати як сумлінний „безвусий ентузіяст", що покуштував трохи й газетярського хліба в недавно заснованій районці, заочно вчився в Харківському інституті журналістики. Але добру селюцьку неохоту пропихатися наперед принціп із собою і в столицю. Був, звичайно, членом нашої університетської літстудії, але не можна сказати — принаймні, так мені здавалося, — щоб його голос лунав там надто гучно...

Перша книжка його віршів вийде нескоро... і старший лейтенант, начштабу батальйону Лук'яненко чесно пройшов немалий бойовий шлях, аж доки влітку 1942 року не був тяжко поранений у груди і в такому статні потрапив у полон. Три роки... рабської праці на якомусь заводі... Незабутній сорок п'ятий приніс визволення, і вчорашній офіцер, позавчорашній філолог входить викладачем української літератури в авдиторію Старобільського вчительського інституту. Попрацювати довелось недовго і через якийсь час його заарештовують і засилають в інший, тепер уже беріївський, табір — за перебування в полоні. Цю мерзенну сталінську несправедливість Іван Савич розділив з мільйонами таких же безневинних людей, які не шкодували своєї крови в боях..., а тепер були оголошені злочинцями, мало не зрадниками".

Свідченням цього є уривок з промовистого вірша поета, яким починається рецензована збірка:

От і все,
Загратований і задротований...
І шинельку солдатську зняли, й ордени.
І бушлат арештантський, брудний, нумерований,
Прикрива мої шрами — печатки війни...
Хоч ви й Берії наймити,
Хоч, можливо, диявола люті сини,
Шрамів з тіла мого не зітрете — це знайте ви!

Поет, опинившись у неймовірно трудному становищі, не втрачає здатности дивитися в корінь явищ:

Безкрая ніч. Не дочекать світання.
Земля, як мрець, лежить у сірій млі.
Стою один. Кругом таке мовчання,
Що все, здається, вмерло на землі,
Що вже не вчуть мені людської мови,
Що з рідних місць не долетить уклін,
Що й сам поволі я в цю ніч зимову
Отак замерзну, стоячи один.

(„Мовчання")

Жорстокість бере верх, але поет ніби не протестує. У цій супречності можна легко добачати певний наліт романтичної мізантропії, відчуженості, вийнятковости.

Здається, найвище піднісся поет у стані свого душевного болю і безнадійности у вірші „Я щоночі"...

Я щоночі дивлюсь на тремтливу зорю,
Що привітно сіяє мені з височості...
Може, скоро вже я на землі догорю
І полину до зірки вечірньої в гості.
І байдуже мені, що покину цей світ,
Може там, у гостях у зорі-зоряниці,
Мою душу ніхто не заплутає в дріт,
Там гадаю, нема таборів і в'язниці...

Поетова трагедія служить тут загальним тлом, що відтіняє трагедію окремої людини, надаючи їй специфічного забарвлення. Однак, яке щастя, що безвиххідної приреченост у поета немає навіть перед лицем невблаганної долі.

Загалом мистецька форма віршів у збірці відзначається яскравістю, чіткістю і емоційністю. Бувають у поета тут і там хвилини безнадії, та загалом, однак, премагає віра в неминучий прихід справедливости і визволення:

(Закінчення на стор. 4)

Анна Романиця

З днем народження, „Свободо"!

З днем народження, „Свободо" наша мила,
Хочу привітати я тебе,
Побажати радощів і сили!
Хай довіку небо голубе
Над тобою — всміхнене й безхмарне —
Голубіє сяйним шатром,
Кожен день довіку буде гарним
Ще, принаймні, літ отак на 100!
Будь здорова, мудра і щаслива,
Будь незламна й мужня, як завжди,
І ще довго чисто і правдиво
Україні й нації служи!

Конференція ОДВУ, присвячена дисидентам і 30-літтю появи книги В. Чорновола „Лихо з розуму"

30 і 31-го серпня ц.р. Організація Державного Відродження України (ОДВУ) провела дводенне засідання на Оселі ОДВУ ім. О. Ольжича в Лігайтоні. Програма включала ділове засідання і конференцію, присвячену дисидентам, у зв'язку з 30-річчям виходу книги „Лихо з розуму" (перший день) та Святої Літургії з Панахидою в пам'ять 90-річчя з дня народження Олега Кандиби-Ольжича і Олени Теліги, за покійних дисидентів і зложення вінка до пам'ятника О. Ольжича (другий день).

Доповідачами на конференції були: журналіст Надія Світлична, д-р Ніна Строката-Караванська та голова ПУН і ОУН, колишній президент УНР Микола Плавюк.

Перші два доповідачі широко відомі громаді як дисиденти. Їх виступи — це свідчення учасників тих подій і часів, коли з'явилась на світ книга Вячеслава Чорновола в 1967 р. у видавництві „Українське Слово" в Парижі. Ця книга була першою друкованою інформацією про новий опір інтелігенції в Україні і власне першим виходом України у вільний західний світ. Доповідачі поділилися своїми споминами, висновками і оцінками на відстані згаданого часу. У доповіді п. з. „До історії 'Лиха з розуму'", Надія Світлична у своєму виступі-спогаді окреслила атмосферу, коли почали діяти ті, що пізніше дістали визначення дисиденти, і як саме появилась книга молодого Вячеслава Чорновола „Лихо з розуму". Вона нагадала, що хрущовська відлига дала можливість молодим людям заговорити про необхідність повернутись до правди. Вони вірили, що в тій системі що можна багато чого змінити в рамках соціялістичного законодавства, а свої сподівання почали втілювати в життя: говорити правду, займатися українською літературою та її процесами. Але система скоро почала „закручувати гайки". В 1965 році почалися арешти. Перша реакція прогресивної інтелігенції — протести, оприлюднення незаконних дій. Одна з них — поява Івана Дзюби на прем'єрі фільму „Тіні забутих предків". У 1966 р. відбулися масові судові процеси. 20 осіб засуджено і вислано в табори. Вячеслав Чорновіл вирішив зібрати матеріяли про них, щоб показати їх світові. Молодий ще тоді журналіст пророби небезпечну, але дуже необхідну роботу. Сам він відмовився свідчити проти раніше арештованих товаришів. Так появилась книга „Лихо з розуму", як один з найсильніших виявів і документів протесту в Україні. Герої книги відомі всім: Ярослав Геврич, Іван Гель, Ігор Герета, Богдан Горинь, Михайло Горинь, Микола Гринь, Панас Заливаха, Мирослава Зваричевська, Дмитро Іващенко, Святослав Караванський, Євгенія Кузнєцова, Олександер Мартиненко, Михайло Масютко, Ярослава Менкуш, Валентин Мороз, Михайло Озерний, Михайло Осадчий, Іван Русин, Методій Чубатий, Анатолій Шевчук.

Доповідь д-ра Ніни Строкатої-Караванської називалась: „Лихо давнє і сьогочасне". Прелегентка дала оцінку політичної ситуації епохи шестидесятників, ролю книги в ті часи і ролю автора книги в політичному житті України сьогодні. На думку доповідачки, книга В. Чорновола явилась своєрідною монографією, яка окреслила реакцію кращих людей України на порушення прав людини. Чорновіл — найяскравіша постать з усіх дисидентів. Всі ті люди були національно свідомі, бо йшлось про українську літературу та історико-літературні процеси. З книги яскраво видно, що 60-ті роки стали основою тих процесів, що привели до незалежности України. Доповідачка зупинилась на оцінці деяких героїв книги Чорновола та тих, хто захищав політв'язнів, хто не ввійшов у книгу, але пострадав так само. Це Іван Світличний та інші. Вона підкреслила ролю автора „Лихо з розуму" як засновника і головного редактора „Українського вісника". Після арешту Чорновола його однодумці продовжували цю справу, за що поплатились арештами, в т. ч. і сама доповідачка.

Строката-Караванська високо оцінила ролю Чорновола в створенні Руху. А перетворення його в партію вважає позитивним і необхідним, тому що потрібно було створювати структуризацію парляменту. На її думку, Чорновіл йде до мети вірною дорогою.

Обі прелегентки висловили подяку середовищу, яке видало книгу В. Чорновола „Лихо з розуму", яка довела важливі документи протесту в Україні до відома Заходу і закріпила віру української діяспори у можливість відновлення української державности.

Наступну доповідь — „Сучасний стан в Україні і потреби на майбутнє" — виголосив голова ПУН і ОУН, колишній Президент УНР Микола Плавюк. В зв'язку з конференцією він висловив свою оцінку ролі шестидесятників у цілому та появи книги „Лихо з розуму" зокрема. Вона в тому, що в часі повного розгрому ОУН появились люди, що прийшли їм на зміну, сказали своє „ні" системі. В цілому виступ гостя, присвячений окресленню політичної ситуації в Україні. Вона характеризується тим, що там продовжується боротьба за владу між її гілками і регіональними кланами. Офіційна влада належить їм, а не політичним силам. Ось деякі тези його доповіді:

В Україні відсутня політична активність громадян, таких лиш 9 відсотків. Демократично-національні сили, як і раніше, роздроблені. Але ліві сили — також. Як відомо, соціялісти розколені, а комуністи відмовились від злиття за О. Морозом. Трагедія сьогоднішньої політичної еліти в тому, що хто при владі і хто бореться проти влади – це люди вчорашнього дня, які нездатні розв'язати ні сьогоднішні, ні завтрашні проблеми. Кучма не має тієї соціяльної сили, на яку зміг би опиратися. Він продовжує опиратися на тих осіб, які допомогли виграти йому вибори. В діях непослідовний, половинчасті часом його дії. Лише в міжнародній політиці, як відомо, успішний. Перспектив для нового обрання не має. Колишній прем'єр-міністер П. Лазаренко домігся того, що Україна не заборгувала ні копійки за нафту Росії. Але невдоволені американські конгресмени, об'єднавшись з росіянами, зробили свій тиск. Результат — звільнення. Зміна осіб зараз нічого не допоможе.

Соціологічні опити виявили нещодавно такий рейтинг популярности політичних діячів: Кучма, Мороз, Пустовойтенко, Горбулін, Удовенко, Ющенко, Кравченко, Лазаренко — на 10-му місці, Чорновіл — на 29-му. Рух Чорновола продовжує зберігати і тут опозицію. Перспектив, що в наступних виборах виграють демократи, немає. Але є перспектива, що не допустять комуністів. Зараз формується нова партія капіталу. Можливо, що вона об'єднає власників тіньової економіки теж, а вони шукають своїх місць у парляменті і це, можливо, буде тою третьою соціяльно-політичною силою, яка візьме владу в руки. Це те, що вселяє надію і перспективу.

В неділю, 31-го серпня, о. капелян Богдан Левицький і о. Василь Севінський відслужили у каплиці св. Андрія на Оселі Святу Літургію і Панахиду за спокій душі св. п. Олега Кандиби-Ольжича і св. п. Олени Теліги в 90-річчя їх народження, та за покійних дисидентів.

Після того голова ПУН і ОУН Микола Плавюк в асисті голови ГУ УЗХ Наталії Іванів і голови ЦУ ОДВУ Володимира Процика, зложив вінок перед пам'ятником О. Ольжича та промовив до чисельно зібраних представників організацій і громадськости.

Опісля відбулась мистецька частина: декламація поезій О. Ольжича у виконанні мисткині слова Володимири Кавки та виступ вокального ансамблю „Мандри".

Проводив імпрези та конференцію голова ЦУ ОДВУ В. Процик.

Н.Н.

У Пармі помер О. Урбанський, режисер і актор українських сцен

В неділю, 31-го серпня 1997 року, по довгій недузі і заосмотрений Св. Тайнами, упокоївся в Бозі св. п. Омелян Урбанський. Покійний народився 19-го серпня 1908 року в селі Товстолузі Тернопільського повіту. Його батько — учитель був покликаний до війська і загинув на війні, а мати з Омеляном і з молодшим братом Мечиславом переїхала до міста Тернополя. Там Омелян ходив до народньої школи і гімназії, належав до студентського хору, оркестри, як скрипаль, і театрального гуртка. І від цієї пори театр став метою його майбутнього життя, пише Урбанський в обємистій книзі „Наш театр", де є довша стаття про його театральну працю, п. з. „Театральні мандри".

В 1929 році заанґажував його до театру дир. Когутяк, а потім виступав в різних театральних ролях як танцюрист, актор, музик і декоратор в театрах Карабіневича, Стадника, Тобілевича, Блавацького, а також організував власні театральні ансамблі і ревії, як наприклад, театр „Богема". В своїй довголітній, різноманітній кольоритній театральній праці доводилося йому співпрацювати з такими славними нашими акторами, як Кривицька, Блавацький, Стадник, Левицькі, Паздрій, Рубчак, Кононів, Шашаровські, Бенцалі й інші. Наші театральні ансамблі в Галичині роз'їжджали по всіх місцевостях і своїми повчаючими п'єсами чи драмами просвічували наш народ і були носіями нашої культури та любови до свого коріння — батьківщини. Театральний репертуар і гра артистів були на високому рівні, взявши до уваги дуже несприятливі життєві умовини акторів та часті шикани і різні перешкоди польської влади.

В часі Другої світової війни та після неї О. Урбанський організував концертові ансамблі і ревії та роз'їжджав з концертами по таборах переселенців і місцевостях нашого скупчення, а також виступав перед воїнами Української Дивізії на Словаччині. Часто йшла дія на сцені, коли розривалися в повітрі стрільна і большевицькі військові стежі були близько. Також доводилося виступати в наших підгірських осередках Лемківщини при охороні воїнів УПА. Театр, за свого існування з початком у Відні, а потім головно в Мюнхені, в періоді від 1945 до 1949 року виступав 346 разів у різних містах і таборах біженців, а також перед військовою окупаційною владою і чужомовною публікою.

В 1949 році О. Урбанський зі своєю подругою Юлією, до речі, також акторкою, і родиною переїжджає до ЗСА, спершу до Ню Йорку, а опісля до Клівленду. В Клівленді він включається в суспільно-театральну працю і організовує драмгурток при ООЧСУ та успішно запродукував перед публікою песи „У штабі УПА", „Різдвяна ніч", „Професор жениться", „Назар Стодоля" і інші. О. Урбанський з дружиною належали до церкви Покров Пресвятої Богородиці в Пармі, був людиною релігійною і звеличником ідей Патріярха Йосифа. Допомагав у культурно-освітній праці при церкві при влаштуванні різних імпрез. До кінця свого життя працював, як режисер при сумівському драмгуртку в осередку ім. Т. Шевченка в Пармі, Огайо. Він був людиною позитивних прикмет духа, дуже товариським і елегантним.

Його часом прозивали в доброму сенсі „паном з мотильком". Дуже відчував втрату його улюбленої дружини Юлії, яка відійшла в засвіти кілька років тому.

Панахиду відправив о. Іван Чировський в похоронному заведенні братів Говчаків, у вівторок, 2-го вересня. А в середу вранці, 3-го вересня, проведено похоронні відправи в церкві Покров у Пармі, при великому здвизі парафіян і знайомих. Отець Чировський виголосив відповідний проповідь в обидвох мовах, а співом проводив, разом з хористами, колишній дириґент церковного хору інж. Зенон Мягкий. Тіло покійного Омеляна спочило на парафіяльному кладовищі церкви, біля гробу його дружини Юлії. На тризні, в парафіяльній залі короткі слова прощання та співчуття для дітей покійного — сина Ігоря і Ненсі з дітьми і внуком та доні Лесі з мужем Петром Фіцак і їхніми 4-ма синами та 3-ма внуками висловили ред. Степан Кікта, Леонід Дмитревич, колишній актор, Софія Бура і Семен Крісланий від Управи парафії. В імені родини зять покійного Петро Фіцак дякував отцеві і присутнім за участь в похоронах. Отець парох закінчив трапезу молитвою.

Д-р Володимир Боднар

Думки...

(Закінчення зі стор. 2)

справи є неправильний з двох причин: втрата самобутности українського етносу в американському середовищі є явищем дуже ненормальним і небажаним у часах, коли українська держава ставить перші кроки у своїй незалежності; подруге: коли половина української громади „стратила" свою рідну мову, то друга половина може і повинна доложити усіх зусиль, щоб наші діти залишились у майбутності українцями. Не можемо у ніякому разі допустити до того, щоб несвідомість, хоч би малої кількости нашого суспільства, дійшла до такої міри, щоб книжки із тризубом на обкладинці називали „сміттям". Цей автентичний випадок доводить до сумного висновку, що за 15-20 років наші церкви закуплять мехіканці, корейці і... російські імігранти. Український культурний осередок, „Рідна Школа", а опісля ціла українська діяспора зникне... Якщо наша українська спільнота не отямиться і не поробить рішучих заходів, щоб врятувати майбутнє покоління від денаціоналізації, від втрати національного обличчя — тоді оця драматична прогноза стане дійсністю!

Дуже важливим є, щоб громада зрозуміла розміри небезпеки і негайно розпочала протидію, щоб хоч частинно спинити асиміляційні процеси і розпочала енергійну українізацію з особливим наголосом на молоде покоління. Обов'язково всі діти у шкільному віці повинні вписатись до „Рідної Школи". Там вони зможуть запізнатись з Україною, батьківщиною їх батьків і дідів. Разом із батьками вони повинні навчитись української мови до такої міри, щоб могли передати її майбутнім поколінням. Не забуваймо, що відкрити правду американцям про Україну і її нарід є обов'язком теперішньої і майбутніх українських поколінь. Лише свідомі українці, які мають почуття національної самобутности, можуть це завдання виконати.

Реформи...

(Закінчення зі стор. 2)

боргу від:

* Частинної експропріяції знецінених вкладів, сума яких сягає 20,000 гривень, оскільки платня в СССР була низькою.
* Взаємозаліку боргів держави і потерпілих вкладників, які потребують адресної допомоги.
* Пуску в обіг „знецінщиком" продукції затоварених непрацюючих підприємств (капіталісти ці тромби ліквідують, підприємства продовжують працювати). Держава може це зробити під заставу своїх векселів.
* Перегляду бюджету в частині фінансування „розжирілих" майнових посередників.
* Позабюджетних надходжень.
* Розрахунків на другому етапі приватизації (8,000 підприємств та об'єктів комунальної власности): облігаціями, цінними паперами, майном, грішми.
* Приватизації землі за гроші в першу чергу потерпілим вкладникам, селянам, яким буде надано кредит.

Влада стає зовнішнім боржником. Частина її боргів погашена 38 відсотками Чорноморської фльоти. 20 блн. дол., вивезених за кордон, працюють на добро інших держав. 83 блн. рублів осіли у спадкоємця Центрабанку СССР. Підприємства починають розпродуватися своїм майном. Директорія та февдали торгують ним наліво і направо.

Ми підходимо до останнього нульового варіянту, коли в населення забирати вже буде нічого. Гра в продовження уповноважень Верховної Ради, порушення Конституції, продовження виборів за можоритарною системою ведуть народ України в прірву.

Без української мови і книжки — не буде української дитини!

Зустріч активу Дітройтської Округи УНС

Як і в минулому, цьогорічна літня зустріч дітройтського активу УН-Союзу відбулася на оселі „Діброва". Того року зустрічі є потрібні тому, що крім спільної перекуски є також інформативна і розвагова частина.

Програма дня почалася у суботу, 16-го серпня ц. р., о год. 12-ій полудня перекускою перед обідом. Приємно було зустріти усіх поверх 40 провідних союзовців Мишигену. О год. 1-ій подано смачний обід. О год. 2-ій голова Округи д-р Олександер Серафин відкрив офіційну частину. Він передав привіт від предсідника УНСоюзу мгр Уляни Дячук. Опісля подав коротко інформації про деякі важні події з централі. Він згадав, що продаж будинку УНС у Джерзі Сіті була здійснена і закуплено новий менший будинок, частина якого вже винайнята. Новий будинок знаходиться недалеко від міста і має добрий доїзд. Частина друкарні „Свободи" залишилася на старому місці. УНСоюз, як і в минулому, давав стипендії для студіюючої молоді. Конфенція УНС відбудеться у травні 1998 року в Торонто, яке виявило гарну працю у приєднанні членства. Він підкреслив, що стан придбання нових членів Дітройтської Округи не надто задовільний і закликав до посилення зусиль у цій ділянці. Запросив усіх до оглядання фільму про гривні у найближчому часі, яке відбудеться у декількох місцях Дітройту, та просив передати побажання повороту до здоров'я для завжди активного союзовця Осипа Бігуна, який поважно хворий. О. Серафин подякував усім, які причинилися до переведення зустрічі.

Деякі члени опісля виявили невдоволення із невиплати дивіденд цього року та висилки „Свободи" два рази тижнево — єдиного українського щоденника в Америці.

У розваговій частині голова попросив до слова Любомира Татуха, який щойно повернувся з поїздки в Україну. Прелегент, який вже декілька разів раніше бував в Україні, проаналізував відносно малі зміни в Україні за минулий час. Він з дружиною перебував тиждень у Львові, тиждень у Києві і один тиждень у Вірменії, де один з його синів, Мартин, є американським конкулем. Особливо цікаво було довідатися більше про цю так мало відому нам країну та життя її громадян.

Фрагмент із зустрічі активу Дітройтської Округи УНС під час загального співання (зліва сидять): провідниця цієї частини програми Ольга Соловій, Зеня Серафин, Олена Папіж; (стоять): Сергій Омельченко, Олександер Руб, Люба Федорко, Марія Базюк, Стефан Віхар, Ярослава Ковч, Юрій Руб, Надя Віхар, Дмитро Кошильовський і Анна Кошильовська.

У дальшій частині програми Ольга Соловій прочитала декілька анекдотів. Секретар 174-го Відділу Віра Крива привітала присутнього д-ра А. Слюсарчука, який після довшої недуги повернувся до здоров'я, і прочитала свою власну композицію „Поїздка в Україну". Кінцевою дуже успішною точкою було загальне співання популярних пісень під проводом Ольги Соловій. Не одна громада заздрила б чудовим голосам наших членів, які гармонійно творили чудовий хор. Вже пізно вечір присутні роз'їзділися домів повні приємних вражень.

Зенон Васильковкевич

НАЙНОВІШІ ДОСЛІДИ ВКАЗУЮТЬ, що американські лікарі в одному році записали своїм пацієнтам 12 млн. рецепт на антибіотики для лікування простуд, бронхіту чи інших дихальних інфекцій. Згідно з дослідами, антибіотики є майже зовсім недопоміжними у випадках згаданих інфекцій, бо вони є спричинені у 90 відсотках вірусами, а не бактеріями. Це надужиття антибіотиків причинилося до появи відпорних на ліки бактерій, що починають бути зростаючою та небезпечною проблемою в Америці.

ТУРЕЦЬКИЙ УРЯД оголосив "економічну війну" Республіці Кипр: починаючи з 11-го вересня, він заборонив усім кораблям під її прапором заходити в порти Туреччини. Ця заборона поширюється на всі кораблі під прапором Кипру, або таким, що належать його громадянам і діючим на острові фірмам. Мета цього заходу, як повідомили дипломатичні джерела, "підірвати економіку" грецької громади Кипру у відповідь на ембарго, яке впровадили греки-киприоти щодо так званої Турецької Республіки Північного Кипру (ТРПК). У той же час джерела виключають його зв'язок з різко неґативним становищем Анкари щодо постачання Кипру російських зенітно-ракетних систем С-300. Багато кипрських компаній закрили свої представництва в Туреччині. Нікосія готується звернутися з протестами в ООН та ЄС. Керівник турків-киприотів Рауф Денкташ закликав до бойкоту діяльности ЄС. "Тільки в тому випадку, — зазначив він, — там замисляться над безправ'ям щодо нас". Із заяви Денкташа, однак, не надто зрозуміло, кому призначена його ініціятива.

Проф. П. Кононенко...

(Закінчення зі стор. 1)

матиме велике значення в ділянці українознавства.

Але не зважаючи на пляни на майбутнє, нам цікаво дізнатися від гостя з Києва як працює під його проводом Інститут Українознавства. Тож просимо розповісти для читачів дещо більше про інститут.

— Інститут існує вже п'ять років. У ньому, як на університеті, можна робити аспірантуру і ступінь доктора, а від 27-го грудня 1995 року, коли схвалено, що українознавство має бути обов'язкове в усіх школах і навчальних закладах, інститут набрав особливого значення. Ми почали працювати за річною програмою і впровадили семінари.

— Для кого призначений інститут?

— Ми приймаємо тих, що мають закінчений якийсь факультет і кожного року маємо біля 150 випускників. При тому робимо конкурси на кращих учителів від 1995 року. Випускники працюють у вищих навчальних школах та університетах.

— Чи це торкається викладачів гуманітарних факультетів?

— Ні, наші випускники навчають відтак українознавства також у технічних вищих школах, як теж у гімназіях.

— Як ви працюєте в інституті та яку маєте поміч?

— Мені допомагає 90 працівників, а я крім обов'язків директора і викладача, ще працюю над виданням підручників. Як вам певне відомо, в 1994 році вийшов мій посібник „Підручник українознавства", який я помітно поширив у порівнянні із тим першим та єдиним з 1918 року, що обнімав чотири ділянки — історію, географію, мову і літературу з культурою.

— А як представляється підручник, що його ви випустили в 1994 році?

— Він обнімає аж десять ділянок — Україна-етнос, природа України, мова, історичні роки, нація і держава, культура (матеріяльна і духова) культура у міжнародних відносинах, доля України, ментальність та історична місія.

— Чи це обов'язуючий тепер підручник в Україні?

— Так, він отримав підпис Міністерства Освіти, що він призначений для учнів вищих і середніх шкіл, та появився тиражем 9,000 примірників.

— Ви напевно на тому не зупинилися. Над чим тепер працюєте?

— Я саме закінчив книжку „Людина і довкілля" і вона проходить рецензії фахівців. Поруч із тим готую книжку „Національна педагогіка в реформуванні системи української освіти".

— Думаю, що таки праця незвичайно корисна, бо роля навчальних інститутів для розвитку українознавства в Україні є дуже, а дуже важлива, тим більше, що із національною педагогікою не є аж так добре. А які ваші враження із курсу для підвищення кваліфікацій учителів українознавства, на якому ви перебували як запрошений гість?

— Безумовно позитивне. Щоправда, тут проводиться ще такі курси за давньою програмою, але з великим досвідом. Якщо ми спільно із проф. Є. Федоренком доб'ємося того, щоб такі курси були міжнародні, це буде великий успіх. Але до цього треба підтримки усіх. Досі вже відбулося шість міжнародних конференцій на тему українознавства. А тут в ЗСА, як і Канаді, українознавство має свої сильні традиції. Чи знаєте, що в Лондоні відкривається департамент українознавства, а в Росії катедра українознавства? Як бачите українознавство викликує щораз більше зацікавлення, тому важливо, щоб такі курси, як тут організує проф. Є. Федоренко, відбувалися на зміну в Україні. Нам треба доконче виміни досвідом. Отож вертаюся до Києва з надією та з новими плянами. Між іншим плянуємо також видавати журнал „Українці у світі" і тут також конечна співпраця нас усіх.

— Бажаємо вам, щоб якнайбільше з ваших плянів сповнилося. Питання українознавства та вживання української мови на всіх щаблях науки в Україні — це безумовно тепер одне із головних завдань.

2,190 дол. для дітей-сиріт

76-річний громадянин ЗСА Микола Литвинець, який є уродженцем села Томашівці Калуського району, провів у місті Рочестері, Н.Й., благодійну акцію і привіз до Калуша 2,190 дол. 190 він віддав томашівським дітям-сиротам, а 2,000 дол., що в перерахунку на гривні становить 3,560, розподілено дітям-сиротам та з малозабезпечених і багатодітних родин міста.

Цю суму грошей М. Литвинець зібрав у рочестерській церкві св. Богоявлення, прочитавши після закінчення Служби Божої лист-звернення до парафіян голови створеної при відділі освіти Міського комітету Опікунської ради, завідувача цього відділу Олександра Челядина з проханням зробити пожертвування для дітей-сиріт, яких у Калуші зареєстровано 75. Понад 80 жертводавців відгукнулося на це звернення. Здебільшого, це люди, які мають українське коріння.

Два роки тому М. Литвинець відвідав Калуш і зустрівся з О. Челядином. Разом вони і вирішили провести цю акцію. За це сироти вдячні як їм, так і церковній громаді з американського міста Рочестеру.

М. Литвинець є членом 437-го Відділу УНС.

(Газета „Життя Як Життя")

Вірші, що...

(Закінчення зі стор. 2)

І, в давню казку вірячи,
Кричу я їм услід:
„Ой гуси, гуси з крилами
Своїми ясно-білими,
Візьміть мене в блакить,
Додому однесіть..."

Серед прецінних віршів у збірці — всього п'ять описових, здебільшого про інших людей, в основному — про добрих людей. Решта поезій (у тому числі мистецьки найвагоміших) — це особисті рефлексії і переживання, „в яких, звичайно, світиться загальне, спільне для багатьох. І світиться вже тому, що постає в них та ж добра людина з міцним народним коренем, той незнищений ідеаліст..., який твердо певен, що „у слово Шевченкове вірячи, не згинеш за дротом на півночі".

Табірні вірші Івана Савича позначені містким лаконізмом, виразністю змісту і яскравістю форми. У них немає особливо вражаючих деталей, описів страшних знущань, але в мистецькому розумінні вони невідпорно-доказові свідчення чесної й доброї людини, яку змусили довгі роки безвинно страждати.

Книжка кишенькового розміру, акуратного зовнішнього вигляду, надрукована чітко, без огріхів.

Підсумовуючи, хочу сказати, що вірші Івана Савича перейняті глибокою драматичною тональністю. Вони засвідчують трагедію невинної людини — однієї з мільйонів до неї подібних, що опинилися в краях далеких і суворих, протягом багатьох довгих років спокутувала невідомі чиї провини, була відірвана від родини, батьківщини та улюбленої праці.

Автор збірки „Крізь полярні завої" на собі відчув усі жахи епохи культу особи. Вірші написані в ті роки і складають цю книжку.

Збірку поезій з інтересом прочитає кожний, хто цікавиться українською літературою.

Свято Державности в Кергонксоні

Тут, у неділю, 24-го серпня ц. р., заходом місцевих Відділів УАКР і УККА при співучасті інших організацій, відзначено Святочною академією шосту річницю незалежности України.

Після Служби Божої парох церкви Св. Трійці о. Олекса Шутер відправив Молебень в наміренні українського народу при співучасті прапороносців Українських Ветеранів і Пласту. О годині 12-ій опівдні, у вщерть заповненій церковній залі свято відкрила голова УККА Дарія Степаняк, привітала присутніх і представила доповідачку — письменницю, журналістку і головного редактора „Національної Трибуни" Любов Дмитришин-Часто, яка виголосила святочне слово.

Шість років проминуло з того часу, коли український народ після довгої неволі став на шлях вільного розвитку і побудови Української Держави. Схвалення Верховною Радою 24-го серпня 1991 року Акту про незалежність України і підтримане всенародним голосуванням 1-го грудня того ж року, було такою вражаючою подією в житті українського народу, що важко було повірити, що довго леліяна мрія і проти надії сподівання стали дійсністю. Це сповнило кожного українця гордістю і радістю, що наші сподівання, наші жертви і змагання не пішли намарно, що ми таки діждалися волі і незалежности та стали господарями на власній землі. Доповідачка змалювала обставини, серед яких відродилася молода Українська Держава, подала вичерпну характеристику діяльности обох Президентів — Леоніда Кравчука і Леоніда Кучми, — підкреслюючи їх позитивні, але і неґативні потягнення.

Прийняття Конституції 28-го червня минулого року, введення гривні, підписання Хартії про Особливе Партнерство між Україною та НАТО, договори із сусідніми державами запевнюють Україні стабільність і виводять Україну на шлях широкого реформування національного державотворення. І це покладає на нас, українців, які живемо поза Україною, важливий обов'язок допомагати нашому народові зберегти та закріпити свою самостійність і волю, бо ж ми одного кореня діти.

Не зважаючи на негаразди, які тепер існують в Україні, доповідачка вірить у світле майбутнє України і оптимістичним акордом закінчила свою дуже цікаву доповідь. Шкода, що у доповіді не згадано про Визвольні Змагання 1918-1921 років, як ідею, що жевріла в народі, який при кожній нагоді піднімався до боротьби за свої права і волю.

У мистецькій частині програми пл. юнак М. Химинець декламував вірш Дмитра Павличка, „Вставай, Україно", мішаний хор „Золотий Гомін" під диригентурою д-ра Олега Волянського виконав пісні „Гимн Американських Українців" (слова Василя Щурата, музика Станислава Людкевича), „Далеко ти, а близька нам" і „За Рідний Край" (слова і музика Романа Купчинського), Евгенія Рубчак рецитувала монтаж з поезій кількох поетів: Б. Біляєва, Л. Легіти, І. Сеник „Про Київ", і на закінчення „Золотий Гомін" виконав пісні: „За Рідний Край" (музика Володимира Тритяка) і „Живи, Україно" (слова О. Олеся, музика Михайла Гайворонського).

Вдалою несподіванкою і збагаченням програми був виступ бандуриста з України Остапа Стахова, яки виконав пісні про гетьмана Дорошенка, „Гей, на горі, там женці жнуть", яку співала зі співаком ціла заля, і дуже настроєву „Повіяв вітер степовий" та пісню про мову.

З черги голова УАКРади д-р Олег Волянський подякував виконавцям за вклад, доповідачці Л. Дмитришин-Часто за глибоку доповідь, декляматорам, хорові, декораторам сцени, всім, що причинилися до успіху свята, і присутнім, які звеличали його своєю присутністю. Свято закінчено національним славнем.

Д-р Роман Барановський

У ПОНЕДІЛОК, 15-ГО ВЕРЕСНЯ, німецький президент Роман Герцоґ закликав німців припинити своє скігління про структурні проблеми та розпочати вже так конечні реформи. Р. Герцоґ, який не має керівної влади, але має обов'язок бути „сумлінням держави", твердить, що Німеччина потребує більше оптимізму, а менше нарікань про неможливість змін. Він також підкреслив, що Німеччина, як економічно найсильніша країна в Европі, мусить зробити потрібні реформи, бо в іншому випадку ризикує застоєм цілого континенту.

ПОДІЇ

ПРЕЗЕНТАЦІЯ ПЕРЕКЛАДУ 1-го ТОМУ „ІСТОРІЇ УКРАЇНИ-РУСИ" М. ГРУШЕВСЬКОГО

Дженкінтавн, Па. — Канадський Інститут Українських Студій та Український Освітньо-Культурний Центр у Філядельфії влаштову-ють презентацію нового видання англомовного перекладу першого тому „Історії України-Руси" Михайла Грушевського. Перекладач М. Скорупська, дорадчий редактор А. Поппе, головний редактор Ф. Сисин, помічниця редактора У. Пасічник. Презентація відбудеться у суботу, 27-го вересня, в УОКЦентрі, 700 Сідар ровд, Дженкінтавн, Па. Початок о год. 4:30 після полудня.

ЗУСТРІЧ ТУІА

Союзівка. — Товариство Українських Інженерів Америки, Відділ Ню Джерзі, влаштовує осінню зустріч із КЛК, яка відбудеться 20-го вересня на Союзівці. До участи запрошується також членів інших Відділів ТУІА. Зайняття почнуться 20-го вересня о год. 10-ій ранку. У неділю, 21-го вересня, відбудеться доповідь. В суботу і неділю відбудеться тенісовий турнір за клюбові першості КЛК.

ВІДНОВЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТИ ШКОЛИ КОБЗАРСЬКОГО МИСТЕЦТВА

Школа Кобзарського Мистецтва, Відділи Ню Йорку, Йонкерсу, Асторії та Юніондейлу відновляє свою діяльність під мистецьким керівництвом Юліяна Китастого. Навчатимуть досвідчені інструктори. Відбуватимуться індивідуальні та групові лекції для початківців та заавансованих бандуристів. Батьків, зацікавлених вписати дітей до школи, або організувати відділи у своїх околицях, проситься зголошуватися до адміністратора Миколи Чорного (718) 658-7449, або мистецького керівника Ю. Китастого (212) 995-2640.

Вища...

(Закінчення зі стор. 1)

вирішуються.

Учасникам засідання було запропоновано проєкт основних напрямних соціяльної політики на 1997–2000 роки, підготований Кабінетом Міністрів за дорученням Президента. Доповідав віцепрем'єр-міністер Микола Білоблоцький. Він сказав, що основна мета проєкту — комплексно проаналізувати ситуацію, що склалася в результаті затяжної економічної кризи і визначити шляхи розв'язання найголовніших проблем. Передусім це стосується виплат зарплатні, пенсій, стипендій та іншої соціяльної допомоги. Знецінені грошові заощадження передбачається першочергово виплатити потерпілим у Чорнобилі, ветеранам війни та інвалідам.

Після обговорення до проєкту буде внесено поправки і зауваження, після чого документ має пройти розгляд і затвердження у Верховній Раді.

ПОВІДОМЛЕННЯ
для членів 115-го і 295-го Відділів

З днем 1-го жовтня 1997 р. 115-ий і 295-ий Відділ злучиться з Відділом 180-им, секретарем якого є:

НАТАЛІЯ М'ЯГКИЙ

Просимо членів 115-го і 295-го Відділів звертатися у всіх справах плачення вкладок та забезпечення до секретаря 180-го Відділу на адресу:

Mrs. Natalia Miahky
647 Garnette Rd.
Akron, OH, 44313
(330) 864-9425

ПОВІДОМЛЕННЯ
для членів 403-го Відділу

З днем 1-го жовтня 1997 р., 403-ий Відділ злучиться з відділом 427-им, секретарем якого є:

МАРІЯ ДОЛІШНА

Просимо членів 403-го Відділу звертатися у всіх справах плачення вкладок та забезпечення до секретаря 427 Відділу на адресу:

Mrs. Mary Doliszny
182 Woodside Dr.
St. Catherines, Ont.
Canada L2T 1X6
(905) 935-7779